



Milí kluci,
pokud mluvíme o supermanech, musíme si
nutně klást otázku, jaké rekordy a nadpřirozené
schopnosti se vážou k našim světcům a významným postavám
katolické církve. A věřte nebo ne, skutečně lze takových svatých
supermanů najít velké množství.
Jejich rekordy sice Guinessova kniha oficiálně neeviduje,
nicméně myslím, že někteří z nich by
mohli být žhavými kandidáty k zápisu.



LÉTAJÍCÍ FRANTIŠKÁN

Ne nadarmo je svatý Josef Kopertinský patronem pilotů, letců a kosmonautů. Sám toho totiž za svého života v 17. století „nalétal“ celkem dost. Je doloženo, že tento minoritský mnich upadal do extáze, kdykoliv spatřil obraz Ježíše, Panny Marie či Františka z Assisi. Vždy v takové chvíli vykřikl a vznesl se na 2–3 hodiny do vzduchu. Toto výjimečné obdarování mu však v životě přinášelo i mnoho překážek. Vzhledem k nedůvěře církevních představitelů strávil Josef Kopertinský druhou polovinu svého života v nuceném vyhnanství a pod dohledem inkvizice.

PANNA MARIA TISÍCKRÁT JINAK

O Panně Marii je v křesťanské tradici řeč prakticky neustále. Je nám velkou inspirací a občas to může vypadat jako bychom o ní už znali naprosto všechno a nemohla nás ničím překvapit. Vždyť byla téměř neustále s Pánem Ježíšem a víme toho o její oddanosti Bohu opravdu hodně. Možná právě díky tomu bychom však Pannu Marii mohli s jistotou označit jako svatou z největším množstvím různých podob a vyobrazení. Určitě znáte Pannu Marii z Čenstochové, Pannu Marii Lurdskou, Guadalupskou či Fatimskou. Ale existují i její méně známá vyobrazení jako Panna Maria Schönstattská či Panna Maria kojící, kterou mají v kostele v Provodově na Zlínsku a svá vyobrazení Panny Marie s Ježíškem mají i černošské národy.



KAPUCÍNTADY, KAPUCÍNTAM

Svatý Pio z Pietrelciny, italský kapucín (1887–1968), by mohl být do Guinessovy knihy rekordů nominován klidně několikrát. Kromě toho, že měl stigmata (tedy otevřené rány na stejných místech jako Kristus), je prokázáno, že měl schopnost vyskytovat se na více místech zároveň (bilokace) a proctví. Právě jeho jasnovidecké obdarování se týká i Česka. Svátý Pio totiž za komunismu předpověděl českému kardinálu Tomáškoví, že nezemře dříve, než se Česko stane opět svobodnou zemí. Kardinál Tomášek potom skutečně umřel až v roce 1992, tři roky po sametové revoluci.



VYSMÁTÝ SVATÝ

Svatý Filip Neri se dodnes těší relativně velké popularitě jako patron spjatý s humorem, radostí či mládeží. Už méně se ale ví, že tento světec žijící v 16. století vyhledával během svého života také klid. Dokonce se vyhnul vstupu do kláštera, protože chtěl trávit čas o samotě a meditací a nechtěl, aby mu jeho denní řád narušila pravidla kláštera. Co rovněž není tak známé, jsou jeho mystické prožitky. Jeho vroucí vztah k Bohu, Pánu Ježíši a Panně Marii jej přiváděl do častých stavů extáze. V roce 1544 se mu dokonce při jednom takovém prožitku srdce rozbušilo tak silně, že mu praskla dvě žebra.

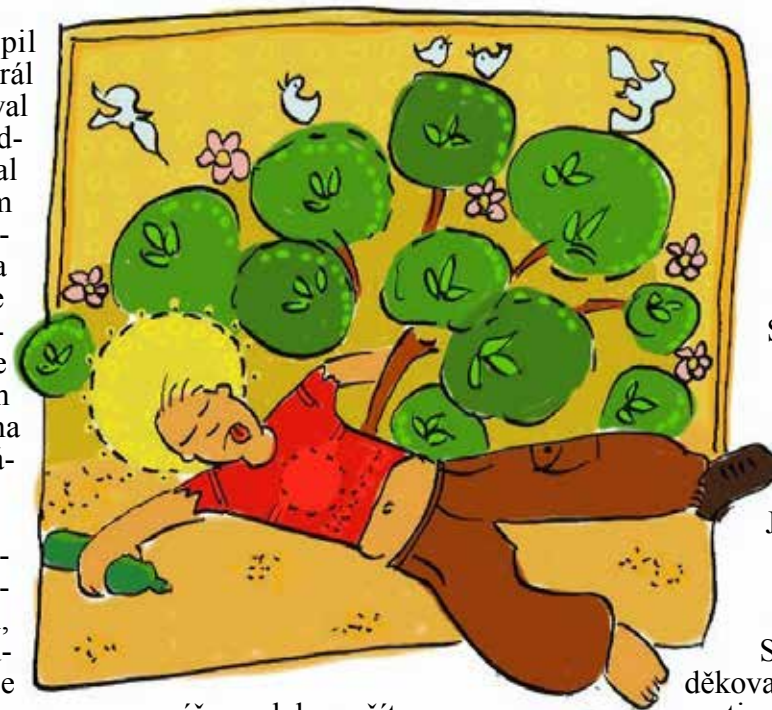
CHVÁLA NENAPRAVENÝCH HŘÍŠNÍKŮ

Jako sextán jsem se vsadil s češtinářkou, zda je Dismas – onen lotr ukřižovaný po Kristově pravici – jmenován v Bibli. Vyhrál jsem. Nosila mi pak celý měsíc o přestávce ke svačině koblihy. V očích spolužáků jsem se tehdy stal hrdinou. Už jsem nebyl leplem, jemuž tělocvikář zakazuje cvičit, ale mafiánským bossem, před nímž se sklání i učitelský sbor. Rozvalen na židli jsem se pomalu prokoušával k marmeládě, olizoval si práškový cukr ze rtů a přikrmoval se obdivnými pohledy vrstevnic. Nebohý, v Písmu nepojmenovaný Dismas, se mimoděk stal příčinou mé nestřídmosti a pýchy, dvou povážlivých neřestí.

O těch by se dalo psát dlouho, ale o těch psát nemám, nýbrž o uvedeném lotru. Jak toho však zmínit jinak než krátce, když v evangeliu figuruje jen jako komparz. Zprostřed své bezejmennosti pronese dvě věty o tom, že je vinen, poprosí Spasitele o smilování a dostane od něj slib přijetí do nebe. Toť vše. Nevíme nic o tom, jak se na kříži octl. Nezbyvá mi než si – posílněn koblihou – zločincovu minulost vyfabulovat:

Dismas pilně pil a smilnil a vášnivě hrál kostky. V noci polehával v křoví u potoka Kedron, přes den propadal hazardu a pohrdal sám sebou. Taky samozřejmě kradl, aby bylo na sázení. Nakonec by se byl prosázel až k zoufalství a tím pitím se upil a tím pohrdáním upohrdal, kdyby se na něj vždy náhle neusmála štěstěna.

Vsadil třeba v hospodě poslední ukradenou vlásenku a vyhrál, a když pak ráno odcházel, nesl si v kapse dvacet denárů, sumu, s níž se dalo začít nový život. V taková rána pak přicházel Dismas před chrám. Dovnitř nevešel – ani na nádvoří pohanů –, ale před vnější branou vzdával Bohu díky za všechna obdržená dobrodiní: za tu měďnou sponku, kterou se mu podařilo v davu vytáhnout cizince z vlasů, i za nepozornost protihráčů, které přelstil při hře. Dosud opojen vínem a výhrou sliboval Pánu, že se změní. Jakmile ten vcerejšek oslaví, začne žít jinak...



Přes den se umyl v lázních, nechal se oholit, pronajal si hostinský pokoj a večer pak šel svůj úspěch zapít. Sázet už nebude, to si jasně umínil. A pokud bude, pak naposledy a jenom trochu. Když do něj pak ráno kopnul římský voják na ulici před hospodou, musel Dismas chvilku vzpomínat, jak se tu vlastně octl. Prohrábl si rozčuchané vlasy, prohrábl si prázdné kapsy a zas se odstěhoval do křoví ke Kedronu, tedy až do další úspěšné krádeže, do další velké výhry a dalšího slibu Hospodinu.

Ráno si dával zbožná předsevzetí a večer je zas zrazoval, hýřil, pil a hrál – a pak byl najednou konec. Šlo přitom o hloupost. Protihráč si všiml Dismasova triku s kostkou. Padla rána, potom druhá, zablyštěla se čepel, potom druhá, pak jednoho vedli a druhý dodýchal v kaluži své krve. Bylo to zrovna o velikonočních svátcích. Město praskalo ve švech a na dlouhé procesy neměl prokurátor čas. Soud se odbyl za minutu a druhý den už Dismas visel vedle Krista. „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království“, zaúpěl tehdy. A Pán mu řekl: „Amen, pravím ti, ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Dismas byl – svatořečen. Kam se poděla Boží spravedlnost? Byl to přece muž ponořený v závislostech, gambler a alkoholik, co dostával den za dnem přihrávky z nebe, ale žádnou z nich nevybral. Všechny míčky minul. S milostí neuměl spolupracovat, ne déle než chvilku. Nakonec zemřel sice obrácen touhou k Bohu, ale nenapraven. Žádné dobré skutky nevykonal. Jen před Ježíše složil haldu svého hnusu. Co je to za svatost?

Svatý Dismasi, dovedl jsi děkovat i zprostřed své nenapravenosti, o co lépe jsi na tom než my, kdo zprostřed své správnosti na děkování nemyslíme? Svátý Dismasi, věděl jsi, že jsi Božím dlužníkem, o co lépe jsi na tom než my, kdo si vůči Pánu připadáme jako věřitelé? Svátý Dismasi, přinesl jsi Kristu své trosky, o co lépe jsi na tom než my, kdo si zálibně prohlížíme skvělé, vlastní silou zbudované stavby svých životů? Kéž bychom raději jako ty pořád dokola selhávali před Bohem, než vítězili bez něj.